

Argument. Cu pași mici (Constantin Hostiuc)

Am dorit să opunem valului neîntâmplărilor bucureștene o inițiativă destinată în principal problematizării, teoretizării, semnalizării acestei lipse – a gândi și deopotrivă a simți caracterul unui loc, a formula un răspuns empatic nedumeririlor față de marile bucăți de oraș fără repere. Căci ceea ce astăzi numim „Sectorul 3 al Capitalei” cuprinde zone cu greu (re)-conciliabile într-o unică sintaxă urbană – fosta urmă a bisericii Sfintei Vineri, dar și Halele Malaxa, Bd. Unirii și zona Vergului, Calea Dudești și zona Cățelu, zona Matei Basarab și Stadionul Național, Cartierul Evreiesc și cartierul „Sălăjean”; grație, însă, mozaicării culturale postmoderniste, pot fi găsite răspunsuri inteligente, interesante, sensibile, adaptabile fiecărui loc în parte.

Oarecum pentru a mai contracara/domoli surplusul de diversitate, am dorit să unim în jurul unei nevoi de reprezentare cel puțin două competențe care să prelucreze ideea de spațiu local, punctual – arhitectul și artistul, care să-și acorde într-o lucrare comună rațiunea și emoția, afectele estetice. Am socotit că „grundul civilizațional” care poate fi descoperit în unitatea administrativă a S. 3 al Capitalei merită ajutorat, îndrumat spre alcătuirea, spre facerea de zone dacă nu fericite, atunci măcar plăcute, amabile, dătătoare de fiori, de emoții ori măcar de întrebări, „personalizatoare”.

O acțiune care s-ar putea desfășura cu mult folos pe acest teritoriu ar fi cea de „muzeificare” a unor mici centri – intervențiile poartă o vârstă comună, a funcționalului, alcătuiesc un continuum care ar fi bine să fie întrerupt „brutal”, „agresiv”, chiar, în ordinea morfologiei sau a materialității, de semne-de-vărsat-de-vânt sau de senectute, care să vibreze dernajant platitudinea egală, septică a spațiilor. O coloană din sticlă pură sau, dimpotrivă, un uriaș trunchi vechi de sequoia decojit ar umple de personalitate, de puncte de reper această mare-în-așteptare (deloc întâmplător, Biserica IOR a lui Joja, recentă, dar perpetuând forme arhitecturale „ancestrale” se dovedește un astfel de „buric local al lumii”.) Căci tot cartierul, urmare a unor bune intervenții, a căpătat disponibilitate de spațiu public, însă pentru moment acesta nu pare să aibă în jurul a ce se aduna, comunitatea nu și-a descoperit „crezurile” materializate pe care să și le asume. Un conglomerat de opere de artă / „bile de sticlă colorată” a la Nemțoi, în mijlocul lacului, o zonă de „drapele” pe înălțimile insulelor sau pur și simplu sgrafittarea sub-podului cu sprayuri luminescente ar umple de dovezi de viață, de sclipire aceste locuri curate, sănătoase (listăm doar posibilități, fără a propune vreo direcție valorică sau normativă, care trebuie mult mai atent studiate, în eventualitatea în care care, prin cumulare, ar dori să producă un efect).

Echipelor le-au fost repartizate cele mai surprinzătoare amplasamente (intersecții, piețe, locuri abandonate sau

Little by Little

To this surging, fruitless wave of Bucharest’s mishaps I’ve opposed an initiative meant to problematise, theorise and announce this deficiency: to think and feel at once the character of a place, to formulate an empathic answer to the queries posed by large portions of a city without any landmarks. What we call today as „District 3 of the Capital” comprises areas hard to (re)concile – the former trace of Sfanta Vineri Church and also the Malaxa Works, the Unirii Boulevard and Vergului zone, Dudesti Road and Catelu zone, MateiBasarab zone and the National Stadium, the Jewish neighbourhood and „Salajean” dormitory; because of such cultural mosaics of postmodernity, one can come up with intelligent, interesting, sensitive answers adjusted to each place. To somehow counter-balance the surplus of diversity, we wanted to put together around the need for representation at least two competences that could process the idea of local, specific place: the architect and the artist who might join their reason, emotion, and aesthetic feelings. We also thought that the ‘civilising ground’, which can be found out within the administrative unity of District 3, could be supported and guided into making some zones, if not completely happy, then some that are pleasant, thrilling or, at least, some which could raise ‘personalising’ questions.

A very useful action that could be carried out in this territory would be the „museification” of small centres; the interventions that share the age of the functional make up a continuous line that we’d better break, „brutally”, „aggressively”, in its very substance of morphology or materiality, with marks of chicken pox or ancientness, which would make the levelled, septic platitude of spaces vibrate. A column of pure glass or, conversely, a gigantic peeled trunk of sequoia would render personality to it, would make a landmark out of this horizon in abeyance (it is not by chance that Joja’s IOR Church recently built, though perpetuating „ancestral” architectural forms, proves to be such an „omphalos of the world”). In fact, the whole neighbourhood, as a result of some good intentions, has become available as a public space, yet for the time being it seems it does not have something around which it could gather, and the community has not found yet its materialised „creeds” that could be assumed. An aggregation of works of art/ ‘stained glass balls’ in the style of Nemțoi’s, set in the middle of the lake, a zone with ‘flags’ on the heights of the islands or simply some-sgraffiti under the bridge with luminescent sprays would pour life or make such clean, healthy places shimmer (we make a list with some choices, without proposing any norms or values to be obeyed; however, they should be studied more carefully so that in the event of their accumulation, they would wish to produce an effect). The teams were allotted the most surprising settings (junctions, piazzas, deserted or half-deserted

semi-părăsite, locuri în prea-lungă așteptare) în care nevoia de astfel de „mărci” ni s-a părut stringentă. Inevitabil diferite, în principal pentru că „actorilor” li s-a cerut să urmărească spiritul locului și amprenta arhitecturală ori istorică a fiecărui spațiu în parte, dar și pentru vor fi născute de temperamente diferite, propunerile vor purta însă, fundamental, stigmatul bun al actualității și al vederii proaspete, ceea ce, la limită, ar putea oferi șanse de „aculturare” și de „noduri de rețea” acestor prime propuneri obiectuale, în eventualitatea în care măcar unele dintre ele ar putea fi și transpuse în obiect viu, care să fie „verificat”, „certificat” de către comunitate.

Aceste locuri pot fi sau pot deveni istoria unui spațiu, a unui cartier, a unui oraș. Într-un caz extrem, al unei țări – să ne imaginăm, de pildă, că spațiul acela, hulit, al unei laterale a Parcului Titan s-ar preschimba în locul-gazdă al unei expoziții publice, gratuite, permanente de pergamente medievale interpretate ale istoriei Bucureștilor în spațiu public – cam prin aceste locuri își aveau vilele și palatele, altădată, boierii Dudești – istoria lor, scrisă ori pictată, poate deveni un uriaș muzeu; sau că, invitată aici, Magdalena Abakanowicz ar crea o uriașă instalație de fibre textile; sau, de ce nu, că reproducem la maxi-scară coloanele de pene ale Arianei Nicodim, născând un spațiu expozițional unic în lume?

Propunerile de față sunt, desigur, ipoteze, semne ale unui început – dar prin realizarea sau discutarea lor, ca și prin simpla lor închipuire conceptuală, parcursul, efortul spre a încheia un București cu un suflet, cu o identitate proprie debutează cu sens, își poate afla un bun temei, poate fi pasul redefinirii unei întregi comunități deocamdată puțin sensibilă la / înstrăinată de spiritul locului pe care s-a născut, a crescut, a trăit...

places, places in abeyance, places that were in bad need for such „marks”. Being inevitably different, mainly because they were asked to pursue the spirit of the place and the architectural or historic impress of each space, but also because they would be born out of different temperaments, these proposals will essentially bear the good earmark of todayness, of a fresh look, which might give a chance of ‘acculturation’ and ‘network nodes’ to these first proposals of objects, in the event that at least some would be transposed into a lively object that could be „checked” and „certified” by the community. Such places could be or become the history of a space, of a neighbourhood, of a town. In the last resort, they could become the history of a country; let us imagine, for instance, that that blasphemous place from the side of Titan Park would turn into an exhibition site, a free, permanent exhibition of interpreted medieval scrolls of Bucharest’s history in a public place – once the Dudești family owned vineyards and palaces here – their painted or written history could become a huge museum; or, if someone invited Magdalena Anakanowicz and she would create a magnificent installation with her textiles; why not reproduce at a grand scale Ariana Nicodim’s columns of feathers, and by doing so, create a unique exhibition place on earth?

Certainly, such proposals mark a beginning, yet by achieving such things or even by discussing about them as well as by simply imagining them conceptually, both the action and effort to pour some soul and identity in Bucharest is filled from the start with meaning and could become the solid ground on which the whole community, quite insensitive at present to the spirit of the place in which it was born and lived, could be redefined.

(english translation: Magda Teodorescu)

una din imaginile-emblemă ale Sectorului 3,
Șos. Baba Novac
one of the mark images of 3rd District, Baba
Novac road

